

Πέθανε ο σκηνοθέτης, ηθοποιός και λογοτέχνης Ντάριο Φο.

Ο βραβευμένος με Νόμπελ Λογοτεχνίας το 1997, αγαπημένος θεατρικός συγγραφέας, «έφυγε» απο τη ζωή σε ηλικία 90 ετών. **«Είχα υπερβολική τύχη στη ζωή μου. Όλα όσα πήγαιναν στραβά, οι κρίσεις, οι καταστροφικές στιγμές ανατρέπονταν πάντα**» έλεγε. «

Βρέθηκα μετατοπισμένος από τους ανέμους προς διαφορετικούς ορίζοντες, με αλλαγές, με νέα πράγματα.□

Δεν μετανιώνω για τίποτα

».

Ο θάνατός του Ντάριο Φο οφείλεται σε πνευμονία. Γεννήθηκε στο Λεγκιούνο-Σαντζιάνο. Ο πατέρας του Φελίτσε ήταν διευθυντής των ιταλικών σιδηροδρόμων και η οικογένεια άλλαζε συχνά κατοικία λόγω των μεταθέσεων του.

Ο Ντάριο έμαθε την τέχνη της διήγησης απ' την γιαγιά του και από Λομβαρδούς ψαράδες και φυσητές γυαλιού.

Ο Αρχιτέκτονας της Commedia dell arte□

Το 1940, μετακόμισε στο Μιλάνο για να σπουδάσει αρχιτεκτονική στη Brera Art Academy,

Εφυγε από τη ζωή ο σπουδαίος Ντάριο Φο

Συντάχθηκε απο τον/την City Voice Team
Πέμπτη, 13 Οκτωβρίου 2016 09:51 -

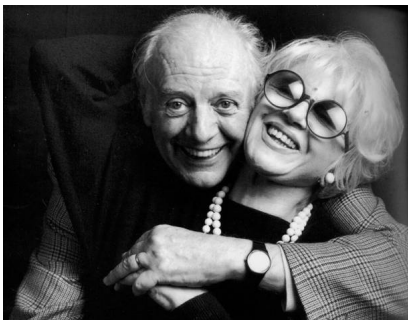
αλλά ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος τού χάλασε τα σχέδια.

Η οικογένειά του πήρε μέρος στην αντιφασιστικό αγώνα και λέγεται πως βοηθούσε τον πατέρα του να φυγαδεύει πρόσφυγες και στρατιώτες των Συμμάχων στην Ελβετία. Κοντά στο τέλος του πολέμου, ο Φο στρατολογήθηκε στο στρατό της Δημοκρατίας του Σαλό, αλλά δραπέτευσε και κατάφερε να κρυφτεί για το υπόλοιπο του πολέμου.

Μετά τον πόλεμο, συνέχισε τις σπουδές αρχιτεκτονικής στο Μιλάνο.

Εκεί αναμείχθηκε με τα λεγόμενα μικρά θέατρα (teatri piccoli), στα οποία άρχισε να παρουσιάζει τους αυτοσχέδιους μονολόγους του. Το 1950 άρχισε να εργάζεται στο θέατρο του Φράνκο Παρέντι, και σταδιακά εγκατέλειψε την εργασία του ως βοηθός αρχιτέκτονα.

Μετά τον πόλεμο, συνέχισε τις σπουδές αρχιτεκτονικής στο Μιλάνο. Εκεί αναμείχθηκε με τα λεγόμενα μικρά θέατρα (teatri piccoli), στα οποία άρχισε να παρουσιάζει τους αυτοσχέδιους μονολόγους του. Το 1950 άρχισε να εργάζεται στο θέατρο του Φράνκο Παρέντι, και σταδιακά εγκατέλειψε την εργασία του ως βοηθός αρχιτέκτονα.

Το 1951 ο Φο συναντάει τη Φράνκα Ράμε, γόνο θεατρικής οικογένειας, όταν δούλευαν μαζί στην παραγωγή της επιθεώρησης Εφτά ημέρες στο Μιλάνο. Μετά από λίγο καιρό, αρραβωνιάστηκαν. Τον ίδιο χρόνο προσκλήθηκε να παρουσιάσει τη ραδιοφωνική εκπομπή Κοκορικό στη RAI, το εθνικό ραδιόφωνο της Ιταλίας. Έκανε 18 σατιρικούς μονολόγους όπου μετέτρεπε βιβλικές ιστορίες σε πολιτική σάτιρα

Η Καταξίωση □

Εφυγε από τη ζωή ο σπουδαίος Ντάριο Φο

Συντάχθηκε απο τον/την City Voice Team
Πέμπτη, 13 Οκτωβρίου 2016 09:51 -

Αντισυμβατικός, με μοναδικό ταλέντο στον αυτοσχεδιασμό

Ο Ντάριο Φο είχε αναπτύξει και εντονότατη πολιτική δράση: στην δεκαετία του '70 είχε στηρίξει, μεταξύ, των άλλων, τον αγώνα των ελλήνων αντιστασιακών κατά της χούντας των συνταγματαρχών. Το 1969 είχε υπερασπισθεί τον Ιταλό αναρχικό Τζουσέπε Πινέλλι, ο οποίος είχε κατηγορηθεί αδικώς για θανατηφόρα βομβιστική έκρηξη στο Μιλάνο.

Ο Πινέλι έπεσε από παράθυρο της αστυνομικής διεύθυνσης του Μιλάνου κατά την διάρκεια της ανάκρισής του και μεγάλο μέρος της ιταλικής κοινής γνώμης, αλλά και τον διανοουμένων, υποστήριξε με έμφαση ότι ο θάνατός του δεν οφειλόταν σε αυτοκτονία. Ο Φο, για την όλη αυτή ιστορία αποφάσισε να γράψει το έργο- καταγγελία «ο Τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού».

Την τελευταία περίοδο της ζωής του, ο Ιταλός σκηνοθέτης, συγγραφέας και ηθοποιός είχε αποφασίσει να στηρίξει το Κίνημα Πέντε Αστέρων του Μπέπε Γκριλλο.

Στις αμέτρητες συνεργασίες του Ντάριο Φο, πρέπει να θυμίσουμε και εκείνη με το Θέατρο Τέχνης του Κάρολο Κουν, που πρώτο ανέβασε στην Ελλάδα το έργο «Ισαβέλα τρεις караβέλλες και ένας παραμυθάς», την περίοδο 1974-1975.

Λόγω της αυτόνομης, ελεύθερης και ασυμβίβαστης σκέψης του, ο Ιταλός νομπελίστας είχε αναγκαστεί να διακόψει, για σειρά ετών, και την συνεργασία του και με την δημόσια τηλεόραση Rai.

Ο Ρέντσι για τον Ντάριο Φο

Αμέσως μετά την ανακοίνωση της είδησης του θανάτου του, ο Ιταλός πρωθυπουργός Ματέο Ρέντσι θέλησε να τονίσει σε δήλωσή του:

«Με τον Ντάριο Φο η Ιταλία χάνει έναν από τους μεγάλους πρωταγωνιστές του θεάτρου, του πολιτισμού, της κοινωνικής ζωής της. Η σάτιρά του, η έρευνα και η διαρκής εργασία του επί σκηνής, η πολύπλευρη καλλιτεχνική του δραστηριότητα αποτελούν την μεγάλη παρακαταθήκη ενός μεγάλου Ιταλού, προς όλο τον κόσμο».

Εργογραφία

Δάχτυλο στο μάτι (Il dito nell'occhio, 1953)

Οι Αρχάγγελοι δεν Παιζουν Φλίπερ (Gli arcangeli non giocano a flipper, 1959)

Είχε δυο Πιστόλια (με Άσπρα και Μαύρα Μάτια) (Aveva due pistole dagli occhi bianchi e neri, 1960)

Αυτός που Κλέβει ένα Πόδι Έχει Τύχη στην Αγάπη (Chi ruba un piede è fortunato in amore, 1961)

Η Μεγάλη Παντομίμα (' 'Grande pantomime con bandiere e pupazzi piccolo I medi' '), 1968

Μίστερο Μπούφο (Mistero Buffo, 1969)

Ο Εργάτης Ξέρει 300 Λέξεις το Αφεντικό 1000, Γι' αυτό Είναι Αφεντικό (L'operaio conosce 300 parole il padrone 1000 per queato lui e il padrone, 1969)

Ο Τυχαίος Θάνατος ενός Αναρχικού (Morte accidentale di un anarchico, 1970)

Φενταγίν (Fedayin, 1971)

Δεν Πληρώνω! Δεν Πληρώνω! (Non si paga, non si paga!, 1974)

Η Μαριχουάνα της Μαρμάς Είναι πιο Γλυκιά (La marijuana della mamma è la piu bella, 1976)

Όλο Σπίτι, Κρεβάτι κι Εκκλησία (Tutti casa letto e chiesa, 1977)

Η Ιστορία μιας Τίγρης κι Άλλες Ιστορίες (Storia della tigre et altre storie, 1978)

Η Όπερα του Ζητιάνου, (L'opera dello sghignazzo, 1981)

Μια Μάνα (Una madre, 1982)

Το Ανοιχτό Ζευγάρι (Corpio aperta, 1983)

Ελισάβετ: Γυναίκα Κατά Λάθος (Quasi per caso una donna: Elisabetta, 1984)

Το Ημερολόγιο της Εύας (Diario di Eva, 1984)

Ένας Ήταν Γυμνός κι ο Άλλος Φόραγε Φράκο (L' uomo nudo e l' uomo in frak, 1985)

Ο Πάπας και η Μάγισσα (Il papa e la strega, 1989)

Ο Ανώμαλος Δικέφαλος (L'anomalo Bicefalo, 2003)

Δημιουργός εξαιρετικών θεατρικών παραστάσεων, (Δεν πληρώνω, δεν πληρώνω- Ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού) ζούσε με το χιούμορ και δεν του έλειπε ποτέ απο την καθημερινότητά του. «*Τα γεράματα πέφτουν πάνω σου, ξαφνικά. Εγώ όμως **αισθάνομαι ηλικιωμένος, όχι γέρος***

» έλεγε. «

Οι γέροι είναι συντηρητικοί, είναι νοσταλγικοί. Εγώ όχι

».

Σύνθημά του «**Μη στενοχωριέσαι, άφησε τα πράγματα να πάνε μόνα τους**». Αυτό είναι που κρατάμε μαζί με το αξεπέραστο έργο του.